

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: G. H., nar. X, státní příslušnost X,
bytem X,
zastoupeného JUDr. Martinem Plchem, advokátem,
sídlem Vojtěšská 245, 338 05 Mýto,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2023 č.j. CPR-26279-6/ČJ-2022-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 6. 2023, č. j. KRPP 89329-16/ČJ-2023-030022 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v trvání 4 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2023, č. j. CPR-26279-6/ČJ-2022-930310-V234, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu žaloby vyjádřil svůj nesouhlas se závěry správních orgánů, neboť má zato, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívají na nesprávném posouzení věci, přičemž správní orgány dospěly na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a s tím související zákaz pobytu. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutečný stav věci. Dále spatřoval žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k neprovedení navrženého důkazu výsledkem matky, jenž měl potvrdit reálnost obav žalobce z návratu do země původu. Dle žalobce se správní orgány nedostatečně vypořádaly s důvodem, pro nějž navrhovaný důkaz neprovedly. Tento nedostatek spatřoval žalobce rovněž v neprovedení důkazu svědeckou výpovědí své kamarádky z ČR, jejíž výpověď měla sloužit k prokázání míry zásahu do soukromého života žalobce. Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu ke komunitě Svědci Jehovovi, k níž se hlásí, s tím, že v případě vycestování by byl od této komunity odtržen. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzeními správních orgánů, že svou pobytovou situaci nijak neřešil. Žalobce vyhledal pomoc advokáta, který ho však mylně informoval o tom, že situaci žalobce nelze vyřešit, aniž by se musel vrátit zpět na Filipíny. Žalobce dále rozporoval tvrzení správních orgánů stran nepojištění žalobce po celou dobu jeho pobytu v ČR. K uvedenému žalobce předložil průkaz pojištěnce s dobou platnosti do 31. 12. 2021, prokazující, že nebyl nepojištěný celou dobu pobytu, jak tvrdí správní orgány. Rovněž rozporoval žalobce tvrzení správních orgánů o cestování do dalších členských států EU bez příslušného povolení. K uvedenému žalobce uvedl, že mimo území ČR vycestoval poprvé, nikoliv opakovaně, právě dne 15. 6. 2023, kdy cestoval za účelem setkání Svědků Jehovových v Německu. Závěrem žalobce uvedl, že z důvodu hrozícího nebezpečí v zemi původu není možné, aby vycestoval. Ve svém případě shledal důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce spatřoval nepřiměřenost napadeného rozhodnutí také v délce zákazu vstupu na území členských států EU, neboť by nemohl pobývat ani v Itálii, kde žije jeho sestra. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 10. 11. 2023 žalovaný odkázal pro podobnost žalobních námitek s těmi odvolacími na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce proti závaznému stanovisku MV ČR žalovaný uvedl, že závazné stanovisko k možnosti vycestování je úkonem, který činí jiný správní orgán s tím, že účastníci řízení mají před vydáním předmětného stanoviska příležitost vyjádřit se do protokolu k možnosti vycestování do vlasti. Správní orgán I. stupně je pak podle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu obsahem vydaného závazného stanoviska vázán, a to pro výrokovou část, která se s případnými důvody znemožňujícími vycestování bezprostředně pojí - v řízení o správním vyhoštění jde o skutečnost, zda lze stanovit dobu k vycestování či nikoli. Závaznost způsobu i výsledku posuzování možnosti vycestování je tedy zřejmá, přičemž v rámci vedeného řízení bylo zcela v souladu s požadavkem ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádáno závazné stanovisko OAMP, zda je vycestování žalobce možné. Možnost vycestování byla příslušným správním orgánem I. stupně posouzena, současně byl žalobce s obsahem vydaného závazného stanoviska řádně seznámen a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl postup v souladu dle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců náležitě odůvodněn. Účelem rozhodnutí o správním vyhoštění jistě není přepis obsahu závazného stanoviska, z něhož by byly zřejmé důvody závěrů, ke kterým OAMP při posuzování možnosti aplikace ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců došel, a jelikož nejde o úkon prováděný správním orgánem I. stupně, nepřísluší mu ani jeho další výklad. Závěry, ke kterým v rámci závazného stanoviska Ev. č. ZS56127 ze dne 17. 6. 2023 dospěl OAMP v rámci správního řízení, byly navíc přezkoumány ministrem vnitra ČR, přičemž nad rámec správního řízení byly posuzovány a hodnoceny také všechny odvolací námitky žalobce, neboť i ty by na případnou existenci důvodů znemožňujících vycestování mohly mít nějaký vliv. S ohledem na uvedené skutečnosti tedy žalovaný pouze odkázal na závěry OAMP ve spojení se závěry ministra vnitra ČR, přičemž užitý postup jakkoli neodporuje judikatuře NSS a žalovaný tedy námitky, které se závazného stanoviska OAMP týkají, hodnotí jako neopodstatněné. Z uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Dne 16. 6. 2023 byl žalobce předán v rámci readmisní dohody mezi ČR a Německem hlídce Policie ČR. Dle sdělení německé policie byl žalobce kontrolován hlídkou dne 15. 6. 2023 kolem 15:35 hodin jako spolujezdec v osobním automobilu po příjezdu z ČR do Německa přes bývalý hraniční přechod Rozvadov při kontrole na silnici č. 2154 u odbočky na Frankenreuth. Žalobce při kontrole předložil platný filipínský cestovní pas č. P2069204C, kdy při kontrole dokladu nebylo

nalezeno žádné vstupní razítko do Schengenského prostoru a rovněž žádné pobytové vízum pro Schengenský prostor. Žalobce v anglickém jazyce sdělil, že má české vízum ve starém cestovním pase, který má být v jeho bytě v Praze, do kterého nemá nikdo jiný přístup. Prověrkou přes Společné centrum Schwandorf bylo zjištěno, že cizinec není v ČR registrován. Žalobce nesplnil podmínky pro vstup a pobyt na území Německa. Dle lustrací v Cizineckém informačním systému neměl žalobce na území ČR povolen jakýkoliv druh pobytu, tj. na území Schengenského prostoru a na území ČR pobýval dne 15. 6. 2023 neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu. Dále bylo lustrací v evidenci NS-VIS zjištěno, že žalobci bylo uděleno české národní vízum typu C č. CZE007332806 s platností od 2. 1. 2017 do 21. 2. 2017 na 36 dní za účelem pobytu studium. Dále dle lustrace v evidenci VIS-HP žalobce přicestoval do ČR do Prahy letecky dne 3. 1. 2017 přes hraniční přechod ICP letiště Ruzyně na cestovní pas č. EB6613170 a vízum č. CZE007332806. Žalobce pobýval na území ČR od 3. 1. 2017 do 7. 2. 2017 oprávněně na cestovní doklad č. EB6613170 a vízum č. CZE007332806. Od 8. 2. 2017 do 15. 6. 2023 pobýval na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a překročil tak povolenou dobu pobytu o 2 319 dní. V průběhu řízení žalobce tvrdil, že se po vypršení platnosti víza nenavrátil do země původu ze stejného důvodu, pro který vycestoval, a to z obavy z místního politika, který chtěl odkoupit od žalobcovy rodiny pozemky a za tímto účelem mu vyhrožoval.

9. V první řadě nespatořoval žalobce splněné podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
10. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
11. Z Lustrace v evidenci NS-VIS bylo zjištěno, že žalobci bylo uděleno české národní vízum typu C č. CZE007332806 s platností od 2. 1. 2017 do 21. 2. 2017 na 36 dní za účelem pobytu studium. Dále dle lustrace v evidenci VIS-HP žalobce přicestoval do ČR do Prahy letecky dne 3. 1. 2017 přes hraniční přechod ICP letiště Ruzyně na cestovní pas č. EB6613170 a vízum č. CZE007332806. Žalobce pobýval na území ČR od 3. 1. 2017 do 7. 2. 2017 oprávněně na cestovní doklad č. EB6613170 a vízum č. CZE007332806. Od 8. 2. 2017 do 15. 6. 2023 pobýval na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a překročil tak povolenou dobu pobytu o 2 319 dní, čímž porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. O protiprávnosti jednání žalobce tedy není žádných pochyb a toto je podloženo správním spisem. Uvedené skutečnosti žalobce ostatně sám potvrdil i při výslechu dne 16. 6. 2023. Z výše uvedeného nemá soud pochybností, že žalobce naplnil skutkovou podstatu obsaženou ve výše uvedeném ustanovení zákona o pobytu cizinců dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4.
12. K neprovedení důkazu výslechem paní K. soud konstatuje, že stejně jako žalovaný ani on neshledal důvod k provedení navrženého důkazu, a to z týchž důvodů. Správní orgány nijak nezpochybnilly vazby žalobce na území ČR, proto nebylo nezbytné tyto vazby dále prokazovat výslechem. Rovněž nutno poukázat na skutečnost, že žalobce neuvedl, co konkrétně by měla paní K. uvést nového, jaké konkrétní nové informace mohla sdělit. Tento důkaz tak skutečně bylo správné posoudit jako nadbytečný.

13. Dále žalobce navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí své matky k prokázání pravdivosti jeho tvrzení ohledně problémů v zemi původu. V souvislosti s tím žalobce namítal existenci důvodů znemožňujících vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány při posouzení, zda žalobci hrozí v případě vycestování nebezpečí, shromáždily jednak zprávy o Bezpečnostní a politické situaci v zemi: stav červenec 2022 a 2023; závazná stanoviska ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců ze dne 17. 6. 2023 a 24. 8. 2023; dále vycházely ze samotné výpovědi žalobce ze dne 16. 6. 2023. Na základě uvedených podkladů došly správní orgány k témuž závěru jako nyní soud a to, že v případě žalobce nebyly shledány důvody znemožňující jeho vycestování do země původu. Především oba správní orgány konstatovaly, že tvrzení žalobce týkající se obav z ohrožení života ze strany politika pro spory o prodej půdy žalobcovi rodiny, jsou nevěrohodná a účelová. Zejména v této souvislosti poukázaly na zprávy o bezpečnostní a politické situaci v zemi; absenci důkazů ze strany žalobce; nevěrohodnou výpověď žalobce, který nezná jméno politika, který mu vyhrožuje, nezná jeho politickou stranu, v níž působí, ani postavení politika v rámci státu – místní, regionální či celostátní, žalobce ani jeho matka neměli dosud žádné problémy, žalobci mimo jedné výhrůžné sms od neznámé osoby nebylo jinak působeno příkoří; pokud by měl žalobce opravdu takové obavy z návratu do země původu, požádal by o azyl poté, co přicestoval do ČR, avšak namísto podání žádosti o mezinárodní ochranu raději studoval; šest let nelegálního pobytu rovněž nesvědčí o naléhavosti žalobcovi situace; žalobce svou situaci v zemi původu neřešil s tamními státními orgány; matka žalobce, ač zůstala v zemi původu, nebyla dosud nijak vystavena nebezpečí; rovněž jsou žalobcovy obavy staré šest let a trvání existence rizika je tak pochybné. S ohledem na uvedené rovněž soud neshledal žalobcem tvrzené důvody vycestování a obavy z návratu jako důvěryhodné. Jak vyplývá z informací o zemi původu žalobce shromážděných správními orgány, nejeví se Filipíny jako nebezpečná země bez prostředků k poskytnutí ochrany svým občanům. Nad to se žalobce neobrátil na státní moc s žádostí o pomoc a namísto toho spekuluje a fabuluje o zabíjácích v jejích řadách. Jak ostatně žalobce sám uvedl, v tomto směru se jedná pouze o jeho domněnky, nikoliv potvrzené informace. Současně žalobcem vykreslené ohrožení se nejeví jako reálné a již vůbec ne intenzivní, když žalobce vycestoval, aniž by předtím zaznamenal (vyjma jedné sms) jakýkoliv incident vztahující se k němu či jinému členu rodiny. Rovněž jak žalobce uvedl, prodává svou půdu za účelem získání prostředků k životu v ČR. Taktéž žalobcova žalostná znalost původce hrozeb jeví jasné známky fabulace. Žalobce nezná jméno, stranu či postavení osoby, jež jeho rodině vyhrožuje, ale ví, že má rodinu a vnučky, které by v jednání pokračovaly. Žalobce nepodal ani žádost o mezinárodní ochranu, a to ani po šesti letech pobytu na území ČR, kdy si mohl svou situaci rozmyslet, vyřešit a především si zajistit dostatek informací a podkladů. Namísto toho svou situaci raději aktivně neřešil a zřejmě doufal, že tak bude moci pokračovat do konce života nebo dokud bude chtít a moci. Žalobce tudíž implicitně vyjádřil úmysl pokračovat ve svém protiprávním jednání i do budoucna. V případě žalobce tedy soud neshledal důvody znemožňujících vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené skutečnosti a okolnosti se poté jeví navržený důkaz výsledkem matky žalobce jako nadbytečný a s ohledem na místo pobytu jejího pobytu i nehospodárný.
14. Co se týče žalobcem tvrzené snahy svou situaci řešit, nepovažuje soud tato tvrzení za způsobilá prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí či jeho nepřiměřenost. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce obrátil na poradnu pro integraci, avšak již v době svého nelegálního pobytu. Jiné důkazy o pokusu a snaze legalizovat svůj pobyt žalobce do správního spisu ani nyní nedoložil. Jediný prokazatelný pokus je tak datován již k době, kdy

žalobce pobýval na území ČR nelegálně. Současně z tvrzení žalobce vyplývá, že poté, co mu bylo sděleno, že jeho situaci nelze vyřešit a bude nucen navrátit se zpět do země původu, se žalobce rozhodl raději zůstat v ČR nelegálně a pobýval zde po dobu dalších více než čtyř let. Na tomto místě soud podotýká, že kdyby měl žalobce skutečně jím tvrzené obavy z návratu do země původu, jistě by se zajímal o to, jak svou situaci vyřešit, obzvláště za situace, kdy mu bylo známo, že jeho sestře byla v Itálii udělena mezinárodní ochrana. Žalobce se však spokojil se svou situací a raději ji dál neřešil, vědom si svého protiprávního počínání. S ohledem na uvedené správní orgány postupovaly dle názoru soudu správně, když žalobcovu jednorázovou snahu o legalizaci svého pobytu v ČR za dobu více než šesti let, již v době nelegálního pobytu, hodnotily jako přítěžující okolnost.

15. Žalobce taktéž rozporoval tvrzení správních orgánů stran absence pojištění. Správní orgány hodnotily aktuální stav žalobce v době rozhodování o uložení správního vyhoštění, kdy žalobce nebyl pojištěn, a proto zařazení absence pojištění žalobce mezi přítěžující okolnosti bylo zcela legitimní.
16. Žalobce rovněž argumentoval nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Správní orgány jakkoliv nezpochybnil, že žalobce si za dobu více jak 6 let nelegálního pobytu na území ČR vytvořil vazby. Nicméně, tyto vazby je nutno vykládat v kontextu žalobcova nelegálního pobytu, tj. vznikly v době, kdy žalobce nebyl oprávněn pobývat na území ČR. Svůj přátelský vztah s paní K. započal v době nelegálního pobytu, a proto jako takový nepožívá ochrany srovnatelné s vazbami, jenž cizinec naváže v době legálního pobytu. Navíc žalobci nebrání nic v tom, aby udržoval tyto vazby prostřednictvím telefonu, internetu a jiných moderních technologií. Nutno také dodat, že žalobce při výsledku neuvedl žádné vazby na území ČR, proto lze rovněž polemizovat ohledně intenzity těchto vazeb, kdy se nad to jedná o vazby přátelské, nikoliv partnerské či rodinné (jak se žalobce snaží prezentovat). Mimo obecného konstatování zásahu v této části soukromého života žalobce neuvedl, v čem konkrétně by byl tento zásah nepřiměřený, až nevratný. Rovněž ve vztahu ke komunitě Svědků Jehovových žalovaný poukázal na možnost žalobce udržovat kontakt např. prostřednictvím internetu. Na tomto místě soud podotýká, že žalobci nic nebrání v tom, aby své vyznání projevovat i v zemi původu a za tímto účelem vyhledal tamější komunitu Svědků Jehovových. Ostatně, nelze popřít, že komunita je tvořena členy, s kterými udržuje žalobce vztahy, avšak podstatným faktorem zůstává sama ideologie či víra, která žalobci upřena není. Rovněž žalobce neuvedl vyjma běžného styku nic, co by prokazovalo zvýšenou intenzitu vazby na tuto skupinu (postavení v rámci komunity, podílení se na chodu či pořádání akcí atd.) Taktéž soud zdůrazňuje v tomto směru podstatný fakt, že žalobce musel s ohledem na znalost své pobytové situace vzít v úvahu možnost, že bude jeho protiprávní jednání odhaleno a v takovém případě mu bude hrozit uložení správního vyhoštění (či jiný negativní dopad do sféry jeho soukromého a rodinného života na území ČR). Žalobce nemá na území ČR žádný majetek vyšší hodnoty, není oprávněn být zde zaměstnán a obstarávat si finanční prostředky pro život. Jeho zdravotní stav je dobrý; je v produktivním věku. V zemi původu žije jeho matka, čili se má kam navrátit. Doba trvání legálního pobytu rovněž neumožňovala vytvořit si silné sociální pouto s ČR. S ohledem na celkový kontext žalobcova případu nelze shledat zásah v podobě uložení správního vyhoštění a zákazu vstupu na území členských států nepřiměřeným. V případě žalobce byly dle žalovaného jednoznačně shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž současně žalovaný v tomto případě neshledal, že by bylo namísto postupovat dle ustanovení § 50a zákona téhož zákona (v návaznosti na ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve

spojení s ustanovením § 174a téhož zákona). S těmito závěry správních orgánů se soud plně ztotožňuje, a proto neshledal námitku žalobce důvodnou.

17. K tvrzení žalobce, jímž rozporoval závěry žalovaného o opakovaném cestování do jiných členských států EU, soud uvádí následující. V napadeném rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud nenalezl tvrzení o opakovaném cestování do jiných členských států EU. Správní orgány pouze konstatovaly, že žalobce cestuje po členských státech EU. S ohledem na to, že žalobce byl v rámci readmisní dohody mezi ČR a Německem předán policii ČR dne 16. 6. 2023, poté co byl dne 15. 6. 2023 kontrolován hlídkou německé policie na území Německa, není prostor pro pochybnosti, že žalobce cestoval minimálně na území jednoho dalšího členského státu mimo ČR. Tvrzení správních orgánů jsou tudíž pravdivá a byla správně posouzena v rámci úvah o stanovení délky zákazu vstupu na území členských států EU jako přítěžující okolnost.
18. S ohledem na výše uvedené má soud správními orgány uloženou dobu zákazu vstupu na území členských států EU za přiměřenou a odpovídající rozhodovací praxi soudů i správních orgánů v obdobných případech. Správní orgány zahrnuly mezi přítěžující okolnosti neoprávněný dlouhodobý pobyt žalobce v ČR, a to v celkové délce 2.319 dní, jeho liknavost v řešení pobytové situace, nerespektování právního řádu ČR, absenci zdravotního pojištění, nenahlášení pobytu v ČR, snahu o neoprávněnou výdělečnou činnost, dále bylo přihlédnuto i k prokázanému překročení hranic ČR a vstupu na území dalšího členského státu EU, aniž by jej k tomu něco opravňovalo. Naopak jako polehčující okolnosti posuzovaly správní orgány spolupráci žalobce při řízení. Stanovení kratší doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, bylo rovněž hodnoceno jako neúčinné a nedostatečně odrazující a neodpovídající všem uvedeným skutečnostem. Z uvedeného se poté i dle názoru soudu jeví čtyřletý zákaz vstupu na území členských států, z možných pěti let, jako přiměřený. Na tomto místě soud dále podotýká, že tuto dobu zákazu nelze shledat nepřiměřenou ani ve vztahu k faktu, že se sestra žalobce nachází v Itálii, kde ji v důsledku uloženého správního vyhoštění žalobce nebude moci navštívit. Jak žalobce uvedl v průběhu řízení, po dobu pobytu na území ČR se se sestrou neviděl a svůj kontakt s ní udržoval pouze telefonicky, v čemž bude moci pokračovat i nadále.
19. Na závěr soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů shromáždily dostatek podkladů pro vydání svých rozhodnutí. Žalovaný vycházel při svém rozhodnutí z dostatečně a objektivně zjištěného stavu věci. Především tak vycházel z lustrací různých informačních systémů, výpovědi žalobce, závazných stanovisek a informací o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu žalobce. Současně se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal s důvody, pro něž neprovedl žalobcem navržené důkazy.
20. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; šetřící zájmy oprávněné osoby a respektující veřejný zájem.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (výrok I. rozsudku).
22. Žaloba v této věci byla soudu doručena dne 9. 11. 2023 a byla dle rozvrhu práce přidělena samosoudkyni Mgr. Janě Komínkové, jež je v současné době v dočasné pracovní

neschopnosti, a proto byla dle platného rozvrhu práce zastoupena v době své nepřítomnosti Mgr. Jaroslavou Křivánkovou.

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 6. prosince 2023

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v z. Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně